

Frans veehouder Guillaume Bailly managet zijn witblauwen extensief

Witblauwen op charolaisleest

Belgisch witblauwe dikbillen houden op extensieve wijze. De Franse veehouder Guillaume Bailly doet het. Het management van zijn witblauwen is compleet geënt op de werkwijze met zijn charolaisvee. Enig verschilpunt is de afzet: het charolaisvee gaat naar de grootdistributie, het witblauwvee naar de slager.

tekst **Guy Nantier**

Met 1,39 grootvee-eenheden (gve) per hectare is veehouderij La Jalerie van de Franse Guillaume Bailly moeilijk intensief noemen. 'De omgeving met natuurlijke weilanden laat hier niet anders toe', legt Guillaume uit. 'Daarom krijgen veehouders met minder dan 1,4 gve per hectare ook een premie voor een extensieve uitbating. Samen met de weidepremie en de zoogkoeien-

premie bestaat veertig procent van ons inkomen eigenlijk uit premies.' Die premies blijken samen goed te zijn voor een bedrag van 90.000 euro. 'Met het nieuwe GLB gaat er wel vijf procent vanaf', voegt hij eraan toe.

Guillaume Bailly (33) boert in maatschap met zijn vader te Grossouvre, in het Midden-Franse departement Cher. Vader en zoon houden er zo'n 100 charolaismoe-

derdieren, 40 moederdieren van het Belgisch-witblauwras en zo'n 300 schapen. Het bedrijfsareaal omvat uitsluitend 220 hectare permanent weideland. 'Gezien het bedrijfsareaal kunnen we enkel hooi maken', geeft de veehouder aan. 'Mais, stro en alle krachtvoer kopen we aan.'

Eén voor twee

Vader Bailly hield enkel charolaisvee en schapen. Met de intrede in het bedrijf van zijn zoon Guillaume een twaalf jaar geleden, deden ook de witblauwen hun intrede op het bedrijf. Guillaume Bailly verhaalt: 'Eerst hebben we nog wat geëxperimenteerd met het dikbiltype van het charolaisras. Maar de selectie van het dikbiltype in het charolaisras is niet professioneel, niet gestructureerd. Dat resulteert te veel in erfelijke gebreken, in te veel uitval en dus verlies aan inkomsten.' Omdat de selectie van dikbiltypen in het witblauwras in België

Een constante voeding op basis van gras is de grootste uitdaging op het bedrijf

Guillaume Bailly

Guillaume Bailly bezit zowel charolais- als witblauw-vee. Het low-cost-management is voor beide rassen identiek.

Frankrijk

Activiteiten:	vleesveehouderij en schapen
Runderras:	Belgisch witblauw en charolais
Aantal stuks:	440 runderen en 300 schapen
Aantal ha:	280 ha permanent weiland

Met Furtifdochter Jade (midden) behaalde Guillaume Bailly een 1b-plaats op de recente nationale keuring in de categorie vaarzen 14-16 maanden

veel verder is, hebben vader en zoon de overstap gewaagd. De Belgische witblauwen hadden bovendien het voordeel dat ze meer toegevoegde waarde opleverden. 'Voor twee charolaisdieren van superieure kwaliteit hoefde ik maar één witblauwe te houden voor eenzelfde financieel rendement.'

Bailly kocht een twintigtal raszuivere dieren aan in het noorden van Frankrijk en in Bretagne. De aanwas tot nu veertig moederdieren gebeurde via embryowinning.

De stal in Grossouvre biedt plaats aan 200 stuks vee. De moederdieren – zowel witblauw als charolais – worden daarom het jaar rond geweid. De dieren komen enkel op stal om af te kalven en voor de afmesting. 'Een constante voeding op basis van gras is de grootste uitdaging op het bedrijf', zegt Bailly. 'In een normaal jaar zonder droogteperiodes voeren we bij vanaf november met mais naar believen en hooi.'

Tijdstip keizersnede

De kalvingen op het bedrijf vinden het jaar rond plaats. De drachtige dieren worden binnengehaald wanneer ze uier beginnen te maken. 'Ik volg hen via camerabewaking', geeft Guillaume aan. 'Ik wacht het breken van de vruchtvliezen af – zoals bij de charolaiskoeien – voordat ik er de dierenarts bij roep voor de keizersnede. Vroeger ingrijpen via temperaturen heb ik getest, maar mijn ervaring is dat de moeders dan veel moeilijker het kalf accepteren.' Een keizersnede kost de veehouder 150 euro of 200 euro,

al naargelang het overdag en een werkdag is of nacht en/of weekend.

In de zomer blijven de kalveren bij de moeder op stal gedurende een week. Daarna gaat het zoogstel naar het weiland waar het kalf wordt bijgevoerd met een kalverkorrel. In de winter blijven kalf en koe opgestald. De kalveren worden op een leeftijd van zes tot zeven maanden gespeend, zoals bij de charolaiskudde. Het vrouwelijke witblauwvee kalft een eerste maal af op drie jaar. 'Net zoals bij onze charolaisvaarzen', vertelt Bailly. 'De tussenkalftijd bij de witblauwen bedraagt 365 dagen; bij het charolais loopt deze wel langer uit en halen we geen kalf per jaar.'

Fijn geeft niet meer rendement

De Franse vleesveehouder werkt voor vermeerdering enkel met dekstieren. Die dekstieren selecteert hij op hoogte-maat en gewicht. 'Het type van stieren zoals de Fabroca-stieren Jackpot en Harpon genieten mijn voorkeur', haalt hij als voorbeeld aan. 'Hoogtemaat en gewicht worden hier goed betaald. Een fijn bespied dier brengt niet meer rendement op.' De stieren worden gedurende drie dekseizoenen ingezet. Bij reformering worden ze afgemest en geslacht voor afzet in de grootdistributie. De grootdistributie is naast de exportmarkt voor broutards ook het afzetkanaal voor alle charolaisdieren van het bedrijf.

Een hyperbespied dier streeft Guillaume Bailly niet na, maar hij neemt toch geregeld deel aan keuringen. Op de recente nationale keuring behaalde hij een

1b-plek met Jade in de categorie vaarzen van 14 tot 16 maanden en met Jessy behaalde hij een 1c-plek in de categorie vaarzen van 16 tot 18 maanden. 'Beide zijn dochters van Furtif, een eigen dekstier met Empirebloed.'

Jaarrond constante prijs

Bailly verkoopt jaarlijks een vijftiental witblauwe dekstieren voor gebruikskruising op melkvee en limousinvleesvee. Stieren die niet in aanmerking komen als dekstier worden op 12 maanden gecastreerd en na een afwerkingsrantsoen van droogvoeder, op een leeftijd van 36 à 40 maanden, geslacht.

De castratie door de dierenarts kost de veehouder 40 euro. 'Ossen leveren eenzelfde kwaliteit vlees als koeien,' geeft de veehouder aan, 'zowel qua kleur van het vlees als qua smaak. De slagers zijn er dol op. Jonge stieren zijn niet gewild.' Voor de ossen die een geslacht gewicht halen van 550 kilogram, beurt de veehouder van de slagers 5,80 euro per kilogram. 'Dat is een constante prijs het jaar rond.' Reformekoeien zijn vier tot acht jaar oud. 'De laatste koe die naar de slager ging, had acht keizersneden gehad.'

Als redenen voor afvoer noemt hij onvoldoende melkgift, uierproblemen en vruchtbaarheid. Ook voor de reformekoeien die aan de slachthaak 550 à 580 kilo wegen, krijgt Bailly 5,80 euro per kilogram karkas uitbetaald. 'Slagers betalen jaarrond een constante prijs. Ik heb nu alweer twee kandidaat-afnemers "on hold" staan. Ze zijn mijn beste zakenpartners.'